

WAAROM WE STOPPEN MET SPELEN

Ik las eens de volgende vraag; “Op het moment dat je na het eten op wilt staan om iets leuks te doen en je hoort in je achterhoofd 'ruim eerst dat bordje een op!' ben je dan officieel volwassen geworden?”

Gelukkig is dat natuurlijk niet zo. Spelen staat immers niet haaks op werken of concepten als volwassenheid of huishoudelijke regels. In het beste geval is het er immers een onderdeel van.

Bijvoorbeeld wanneer je met jezelf een race houdt de vaat zo snel mogelijk klaar te krijgen. Of mediterend speelt met het gevoel van de bubbels en zeep. Of wanneer je van tegel tot tegel springt om de 'lijnen' niet te raken.

Snap je al waar ik heen wil? Je bent nooit te oud om te spelen!

Maar waarom stoppen we dan? Waarom lijkt het op een gegeven moment in ons leven gewoonweg amper meer voor te komen? Waarom hebben we (onze) kinderen als 'excuus' nodig om te schommelen, te hinkelen en ongegeneerd gek te doen? Ik denk dat in die laatste zin het antwoord op die vraag gegeven staat.

- * We stoppen met spelen omdat we ons ervoor generen;
- * We stoppen met spelen omdat we denken dat we zinvol bezig moeten zijn;
- * We stoppen met spelen omdat we er minder tijd voor hebben of maken;
- * We stoppen met spelen omdat we ons schuldig voelen als we het toch doen;
- * We stoppen met spelen omdat het (mogelijk) ongepast is en commentaar willen vermijden;
- * We stoppen met spelen omdat we onze geloofwaardigheid beschermen;
- * We stoppen met spelen omdat we solidair met niet-spelers willen zijn;
- * We stoppen met spelen omdat we geloven dat doelen SMART horen te zijn;
- * We stoppen met spelen omdat ‘zomaar proberen’ niet professioneel staat;
- * We stoppen met spelen omdat we geloven dat leren 'hoort' met boeken;
- * We stoppen met spelen omdat we gedachten hebben over alles wat te maken heeft met spelen
- * We stoppen met spelen omdat ons lijstje simpelweg steeds langer wordt....

De mensen die ondanks zo'n lijstje durven kiezen voor alles waar je mogelijkwijs door ontmaskerd wordt, je gevoelsmatig ‘in je blootje kunt staan’, onvolwassen gevonden kunt worden, fouten kunt maken, je kwetsbaar voelt....

Juist zij ervaren de beloning van spelen; het optimisme, de mogelijkheden en het levensdoel. Spelen is voor bovenstaand lijstje het beste tegengif!

Ik verwelkom je dan ook graag in de wereld van gekkigheid. Daar waar rebellen, komieken, impro-spelers, bullshitters, vrolijke provocateurs, anarchisten, leveranciers van onzin, vrije geesten en mensen die de dingen gewoon 'anders zien' verblijven.

In dit land ervaar je speelruimte in de regels, wordt alles wat 'moet' bijeengehouden door een stuk plakband en ontdek je hoe je moeiteloos zichtbaar kunt zijn in een onzichtbaar luciferdoosje. Het is het land voor degenen waarvan Steve Jobs zei 'degenen die gek genoeg zijn om te denken dat ze de wereld kunnen veranderen, zijn degenen die dat wel doen'. Een land dat jou van harte welkom heet!

-The School of Play